

Trapsavec 1990

(Intertramp. Trampská kulturní revue č. 1 / 1991, s. 17)

Tip Intertrampa: Povídka Mirka Valiny *Bráška*. Ne proto, že by vítězná povídka Víti Obůrky *No to snad ne...* byla špatná, ale proto, že *Bráška* je tak dobřej!

O trampských časopisech, Trapsavci a trampské literatuře bez nároku na absolutní pravdu

(Intertramp. Trampská kulturní revue č. 2 / 1991, s. 6 – 7. Výňatky z hodně rozsáhlého článku)

Ve dvojce TULÁKOVI jsem si přečetl povídání na téma *trampské časopisy* z pera dvou autorů – Georgíny a Víti Obůrky. Výkonnou redaktorku TULÁKA Georgínu znám jen letmo, a to ještě hlavně z historické (i když poněkud trapné) bitvy *tradicional versus moderna* na PORŤĚ 71 v Karviné, kde se plně postavila za dující sbory. Kdosi tam dštil z forbíny oheň a síru na hlavy westernáků a byznismenů (jak byli moderní autoři šmahem nazýváni tehdejším trampským tiskem) a Georgína mě na onen projev upozornila slovy: „Tož poslouché, ty slavné Islande!“ ... leč dnes se stavím plně za Georgínu v tom, že nejlíp plní svou funkci regionální časopis, neboť ví, pro koho vlastně vychází.

Vedle TRAMPA a TULÁKA se objevil VANDR, vedený nikoliv zanedbatelnou mnohonásobnou vítězkou Trapsavce Ivou Synákovou – Tapi. Na rozdíl od Víti Obůrky si nemyslím, že je to „lepší samizdat“. Kdyby byl tisk vyšel trochu líp a časopis se ořízl a sešil, nebyl by o nic horší TRAMPA či TULÁKA. Rovná se jim ostatně i v kiksech...

Jelikož jiné trampské časopisy neznám (ale těším se, že budu znát), vrhám se na Trapsavce, neboť je to soutěž svou historií úctyhodná a zásobuje redakce literaturou. Mnozí z pořadatelů minulých ročníků vědí, že jsem se dal urvat k porotování jedinkrát v životě. Protože jsem v jádru hodný člověk (i když mám pověst jedovatého dědka), trpěl jsem. Neboť nejsem příznivcem povídek, v nichž se sličná autorka vyznává z propuknuvší (u ohně, na pasece, na obzoru) lásky k Lukášovi... Obávám se, že je to dneska stejné, jenom se místo nad pošlapanými kvítky na souvrati více lká nad trampy zmlácenými na Národní třídě (ač jich tam asi mnoho nebylo, dokonce ani portáků, ty svíčky jsou shoda okolností). Ach ta nešťastná táboráková tematika. A přece na tom všem něco je, i když často totéž jako na básni *Je smažno*, o níž Alenka za zrcadlem praví, že jí naplňuje hlavu myšlenkami, leč neví jakými. Letošní Trapsavec (nevím, jaké byly ty minulé – kromě onoho zmíněného) přinesl jedinou povídku, která mi připomněla blahé doby šplechtů Honzy Vyčítala, Plivníka, Ryvolů a Marka Čermáka, ať už v CAMPU, nebo pozdějším TRAILU. To byl *Bráška* Mirka Valiny – mohli jste si ho přečíst v minulém čísle. Neboť to je povídka. Přesto si Zlatého Trapsavce odnesl

Víťa Obůrka, veleplodný brněnský trampský publicista, jehož impresivní leporelo *No to snad ne...* je napsáno zkušeným perem, svým způsobem i vtipně, ale sedět v porotě já, byl bych proti.

Na závěr: Jaký je vlastně rozdíl mezi současnou prozaickou generací a generací Vyčítalů, Čermáků a Ryvolů? Že by si dřívější trampští psavci víc hráli? Srovnajme ještě jednou Víťu Obůrku, majitele letošního Zlatého Trapsavce, a Wabiho Ryvolu. Tam, kde na bezejmenného vypravěče *Sbírání fialek na vysokých horách* padá černý sníh, v němž beze stopy zmizí veškeré lidstvo, aby posléze došlo k podivnému double-twistu s krabičkou francouzských gauloisek na Václaváku, potká Víťa dvě navzájem se potírající trampské sekty. Wabiho povídka je plná hněvu rozzlobené matičky Země a skvělých přírodních vizí, jaké je schopen vyvolat ve své duši skutečný tramp (čert vezmi surrealistický závěr). Víťova povídka je impresí zážitků, spojených do řetězce ztraceným medicinovým váčkem (čert vezmi ony dvě trampské sekty). Buďme spravedliví – i současná trampská generace si hraje. Neboť kdo z té minulosti nosil na krku medicinový váček? Spíš ta cigára.

A tak už jen jedinou připomínku: Je skvělé, že tolik trampů psalo a píše. Je výborné, že vychází vícero trampských časopisů. Všechny mají cosi do sebe. Je v nich o čem číst. Soustředují kolem sebe to nejlepší, co z trampingu vykvetlo. Budou-li se nadále zdokonalovat, mají před sebou budoucnost. Snad i tu celostátní. Některý možná zahyne, ale i tak bude jeho pár čísel zářivou stopou na emulzi filmu, který si budeme rádi promítat i po letech.

Jaroslav Velinský – Kapitán Kid